

[Rahbæk Møller]

fundskritiske film, i dette tilfælde om præsident Nixon. Præsidenten og hans rådgivere diskuterede det kommende valg, og Nixon sagde: »Vi har brug for noget stort. Something big.« Og så kom Kissinger ind med invitationen fra Kina.

Regeringen må have følt lidt af det samme, da den skulle fremlægge sin industripolitiske redegørelse. Der er brug for noget stort til at pynte på den manglende politik, og så fandt man på at bruge 100 mill. kr. på en ekstra eksportstøtte for at få redegørelsen til at se ud af noget.

Nu er det svært at være uenig med regeringen i, at det er nødvendigt at gøre noget for eksporten. Det er da også muligt, at SF vil kunne støtte de eksportfremmende initiativer, men en endelig vurdering må afhænge af en nærmere redegørelse for, hvilke aktiviteter der skæres ned på for at skaffe plads til de ekstra 100 mill. kr.

Når der imidlertid er måde med begejstringen på vores side, skyldes det især to forhold. For det første mindes vi forrige gang regeringen følte behov for at pynte på sin industripolitik: da kom det teknologiske udviklingsprogram. Det skulle give industrien det nødvendige teknologiske løft. Det viste sig imidlertid snart, at midlerne blev skaffet ved at skære ned på det teknologiske servicenet, der eksisterede i forvejen, så institutionerne tvinges til at satse på de store virksomheder, der kan betale selv, og forsømmer indsatsen over for de mindre virksomheder og forsømmer de langsigtede initiativer.

Dertil kommer, at en forudsætning for at sælge noget nu engang er, at man har noget at sælge, at der til stadighed udvikles nye produkter, der imødekommer behov. Den sørgelige kendsgerning er, at det sker i alt for lille et omfang. Det er baggrunden for den stagnerende eksport, de faldende markedandsande og det faldende teknologiindhold i eksporten og det stigende i importen.

Redegørelsen erkender ærligt problemet, men når det kommer til forslag til handling, bliver den vag og holder sig til almindeligheder. »Dansk industripolitik uden visioner« hed en kronik i Børsen for nylig, og denne overskrift kunne sagtens være brugt om denne redegørelse.

Problemet er, at regeringen hænger fast i en idé om, at blot man forkæler erhvervslivet, så kommer produktfornyelsen af sig selv.

Regeringen har ikke opdaget, at verden har ændret sig, at kravene er større, at det ikke længere er tilstrækkeligt at håbe på, at nogle finder på en ny papnæse, som der er nogen der vil købe, at det tværtimod drejer sig om at identificere behov og imødekomme dem med al nutidens viden, at det drejer sig om at samle kræfterne, uanset om de befinder sig i den offentlige eller i den private sektor, og at der nu engang skal nogen til at koordinere en indsats, og at det i et demokrati er regeringens rolle.

Hvis regeringen ønskede inspiration udefra, kunne den kaste et blik på landene i Sydøstasien, som regeringen ofte udtrykker beundring for. Der foregår denne koordinering af kræfterne nemlig, og det er baggrunden for disse landes succes.

Tænk om vi, uanset om inspirationen var kommet udefra eller indefra, havde fået en anden redegørelse, en redegørelse, der erkendte, at på dette område har regeringens politik spillet fallit, og at det nu drejer sig om at ændre kurs.

Tænk, om regeringen havde erkendt, at nu var det nødvendigt at give industriministeriet en langt mere udfarende rolle, at det var nødvendigt at udpege områder, hvor der såvel i Danmark som i resten af verden er et stort og stigende behov, som det er nødvendigt at gøre en indsats for at imødekomme, områder som alternativ energi, energibesparelser, miljø og arbejdsmiljø, byfornyelse, sundhedspolitik osv., og at regeringen ville lægge en strategi, der ville betyde en øget indsats på disse områder, ledsaget af den nødvendige forskning og udvikling og ledsaget af de nødvendige erhvervspolitiske tiltag, så dansk industri fik andel i udviklingen.

Tænk, om man havde erkendt, at den offentlige sektor også har betydning for den erhvervspolitiske indsats både som leverandør af uddannelse, infrastruktur m.v., som kunde – med de produktudviklingsmuligheder, det giver – og som indehaver af en viden, der i stigende grad er behov for i eksport af systemer og projekter.

Men disse ting har vi ikke hørt noget om. Regeringen er skyld i mange synder. På længere sigt kan en af de alvorligste vise sig at være, at det var i disse år, det danske erhvervsliv for alvor gled bagud i den internationale konkurrence.